

der skal for Behandlingen af de fælles Anliggender institueres en fælles Forsatning, til hvis Indførelse der snarest muligt skal foretages de fornødne Skridt; og ved Siden heraf afgives den Erklæring af Kongen, at Ingen maa eller kan betvivle hans Hensigt at opretholde Grundloven. Denne fra Kongens Side afgivne og af hans Regjering ham tilraadede og tilraadede Declaration maa indeholde tilstrækkeligt Motiv for Rigsdagen til at vente, at Kongen vil forelægge et Udkast til en saadan fælles Forsatning, saa snart han kan gjøre det. Hvor naar Tiden dertil er kommen, dette troer jeg imidlertid ubelukkende maa være overladt Kongens Regjering selv at bedømme, thi at gjøre et saadant Skridt i Utide, vilde vel omtrent være det Samme som at gjøre det Hele umuligt. Det bør vistnok ikke glemmes, at i de Aar, som ere foreløbne siden Begyndelsen af 1848, have vi ikke havt Lov til at ordne vore indvortes Forhold saaledes, som vi ville (Hør!). Vi ere blevne forhindrede deri ved Oprør, vi ere blevne hindrede deri ved Krig, og vi have selv vedblivende underhandlet derom. Det er en Forglemmelse, dersom Nogen vil sige, at vi ikke have underhandlet med vore daværende Fjender og overhovedet med Europa om Landsdelenes Stilling. Vi have underhandlet derom (Ja!), vi have ikke seet andet end en Fredstractat af 2den Juli 1850, som i denne Henseende forbeholder sig alt Fornødent, og jeg har endnu ikke havt det i min Magt, saaledes som jeg nys havde den Ære at udvilde, at fremlægge for den ærede Rigsdag disse Forhandlingers endelige Afslutning. Dersom de vare fuldkommen sluttede, saaledes, at vi ikke kunde befrygte, at man atter vilde komme tilbage til dem, saa vilde Kongens Regjering sikkert have fremlagt alle dertil hørende Actstykker. Deraf, at det ikke er skeet, maa det vel indsees, at Kongens Regjering venter, indtil man er kommen paa det Punct, at Intet videre fra den antydede Side er at befrygte. Den Betragtning ligger nær, at, naar man alle disse 4 Aar, uden at komme til noget Resultat, har negotieret om en Forsatning for det danske Monarchie og de forskjellige Landsdeles Indordning under Monarchiet, saa kan

der endnu være en Frygt, en Tvivl, en Mistanke hos det Udland, med hvilket vi saaledes have negotieret, om, at vi maaskee dog ikke vilde holde de Erklæringer, som indeholdes i Beskendtgjørelsen af 28de Januar d. A., og med hvilken Udlandet har viist sig at være saa tilfreds, at det derefter har paabegyndt de Skridt, som der fra dets Side var at foretage. Jeg troer virkelig ikke, at, om man end strax gif i Bænk med at skrive en fælles Forsatning for Monarchiet, at saa dog i dette Øieblik noget Resultat kunde opnaaes, som fra alle Sider vilde vinde Bifald, hvad enten man saa vilde indskrænke sig til blot at angive Principerne for en saadan Forsatning, eller gaae saavidt, at man indlod sig paa Detaillen af Bestemmelserne. De Sider, hvorfra Kongens Regjering maatte ønske at vinde et saadant Bifald, er naturligviis først og fremmest i vort eget Fædreland, i Kongeriget Danmark og Kongeriget Danmarks Rigsdag, men dernæst ere der flere Landsdele, som skulle deeltage i denne fælleds Forsatning. Jeg skal nu ikke her afgjøre, hvorvidt man bør see mere hen til den ene Landsdeel end til den anden; jeg erkjender fuldkommen, hvad Ret enhver Landsdeel og navnlig den fornemste, den danske, Landsdeel har, jeg erkjender alt, hvad der i denne Henseende bør anerkjendes, men jeg troer, at, naar man skal komme til et Resultat, som kan blive et varigt Grundlag for Monarchiet, kan det ikke just være det Tjenligste, at see hen til de nuværende Forhold og til den nuværende Stemning, en Stemning, som er grundet i forbigaaende Begivenheder. Jeg troer, at man, netop for at finde det Rette, maa være belavet paa at opvække Misthag til mere end een Side, ja maaskee til alle Sider. Jeg troer dernæst, at der navnlig er een Side, med Hensyn til hvilken vi maae vogte os for at opvække Mistanke, Tvivl, for ikke at sige Mishag, og det er det Europa, med hvilket vi den hele Tid have underhandlet om denne Sag. Dersom dette Udland skulde finde, at vi, ved her at paatage os Forpligtelser høit og lydeligt til den danske Rigsdag, medens vi ikke kunne paatage os lignende Forpligtelser til andre Sider, præjudicerede Sagen og afgjorde den i Utide, saa kunne vi ligeledes be-